

[Lis Starcke]

i allerhøjeste grad værdsætter det frivillige arbejde og nødigt vil have, at det er noget, som centralt skal påtvinges kommunerne.

Selv om det blev sagt af socialministeren, at kommunalbestyrelsen egentlig er en brugerorganisation, så er der altså flere brugere, og man kunne godt tænke sig en kommunalbestyrelse, der egentlig ikke var helt på linje med en stor del af borgerne. Her er det altså, at disse organisationer skulle kunne udtrykke ønske om at få disse råd nedsat.

Socialministeren sagde også, at der var oprettet disse 60 sociale forbrugerråd, og ud over det var der de sociale brugerråd, som altså tog sig af de handicappedes problemer. Hun mente, at man måske burde afvente erfaringerne. Jeg vil straks benytte lejligheden til at spørge, om socialministeren vil fremskaffe disse erfaringer. Allerede da det blev behandlet i forrige omgang, talte man om, at man egentlig skulle undersøge erfaringerne, men vi har ikke fået oplysninger om dette. Det ville jeg være taknemlig for at få.

Vi føler, at der er et voksende ønske i befolkningen om nærdemokrati og medindflydelse, og at det i allerhøjeste grad tilskynder til oprettelse af disse råd. Jeg vil sige med det samme til hr. Taanquist, at det er ikke noget, der er typisk for retsforbundet, at vi på nogen måde ønsker at så mistillid, men på den anden side kan ingen af os være blind for, at der er rettet megen kritik imod den måde, bistandsloven bliver anvendt på, og vi mener, at disse sociale forbrugerråd kunne være et middel til at mindske afstanden imellem lovens hensigter og dens faktiske anvendelse.

Vi mener, at disse sociale forbrugerråd kunne øve en indflydelse på retningslinjerne for tildelingen af bistand, men selvfølgelig sådan, at det er kommunerne, der tilrettelægger arbejdet, og at man kun vil komme med kritik i de tilfælde, hvor man mener det ikke bliver gjort på rette måde.

Vi mener, at de sociale forbrugerråd kunne blive en hjælp for både de enkelte borgere og sandelig også for administrationen. De kunne måske også dække et område, som er noget vanskeligt for kommunalbestyrelserne, nemlig det opsøgende arbejde. Vi ved, at der er klienter, der er ængstelige for at henvende sig til den sociale administration, og at der er klienter, der ikke ved, hvilken ret de har. De sociale forbrugerråd kunne hjælpe disse æng-

stelige klienter, kunne være vejledende for dem og kunne være bindeleddet til kommunalbestyrelsen.

Det vigtige er, at rådene er repræsentativt sammensat, og at repræsentanterne altså ikke skal udpeges af de politiske partier, men netop af de organisationer, som har med sociale forhold at gøre. Jeg kan da godt beklage, at vi ikke specielt har nævnt fagforeninger og lønmodtagerorganisationer i det hele taget. Dem kunne vi lige så godt have nævnt, men vi har blot nævnt nogle af dem, som vi synes var nærmest foreliggende.

Det står også retsforbundet ganske klart, at det ikke er konkrete personsager, rådene kan beskæftige sig med, men at de enkelte medlemmer godt kan deltage som bisiddere i konkrete sager. Det er jo noget helt andet, og det må selvfølgelig forudsætte, at klienten ønsker det.

Jeg vil gerne prøve at svare på noget af det, som de forskellige repræsentanter er kommet frem med.

Jeg er enig med hr. Taanquist i, at kommunens borgere hvert fjerde år kan bestemme, hvem der skal sidde i kommunalbestyrelsen. Men vi ved jo også, at kommunalbestyrelserne har mange opgaver, og vi ved, hvor overbelastede socialforvaltningerne er. Derfor var det måske ikke så dårligt, om der var sådanne mennesker, der frivilligt ville tilbyde deres hjælp.

Jeg synes ikke, man kan sige, at man tvinger noget igennem, når det faktisk er kommunens borgere, der skal opfordre kommunen til, at den går i gang med det. De steder, hvor behovet dækkes fuldt ud, sådan at borgerne er helt tilfredse med det arbejde, der udføres, er der måske ikke så megen brug for det, som der er andre steder.

Venstre kunne ikke støtte forslaget – det var der jo i det hele taget kun få der kunne – idet de mente, at det indebar en begrænsning af det kommunale selvstyre. Det synes jeg ikke man kan sige det betyder, og jeg er heller ikke bange for, at disse råd skulle kunne udøve nogen voldsom pression, netop fordi de har repræsentanter fra så mange forskellige organisationer.

Udgifterne kunne jeg måske snarere være lidt ængstelig for. Da vi fremsatte forslaget første gang, var vores ordfører så optimistisk at sige, at det skulle være gratis, altså at ar-